

Det ærede Medlem spurgte, hvad der egentlig skulde forestaaes ved „fornøden“ Legitimation, og mente overensstemmende med sit Vndringsforslag, at det vilde være rigtigt at fordrø en bestemt Legitimation. Naar Udvalget ikke desto mindre ikke er kommen saa vidt, har det naturligvis været af en vis Tilbageholdenhed for ikke at gaa de omvandrede Arbeidere for nær, og navnlig ogsaa af Hensyn til, at Størstedelen af dem er forfynede med Studsmaalsbøger, som jo ere en meget god Legitimation. Og, naar det ærede Medlem dernæst spurgte om, hvorledes der vil være at forholde med en Person, som antræffes uden saadan Legitimation, om han skal mulkteres efter § 23 eller hjemsendes, vil jeg dertil svare, at det kommer an paa det konkrete Tilfælde. Er det en Person, som har Penge paa Kommen, og der ellers ikke er Noget i Veien, faar han kun en Mulkt, fordi han har forsojnt at forfynne sig med Legitimation; men er det en Person, som antræffes uden at have Arbeide og uden Subsistensmidler, vil han komme ind under sidste Stykke og altsaa i Senhold dertil kunne hjemsendes overensstemmende med Lovforslagets § 5. — Med Hensyn til det mellemste Punktum af Vndringsforslagets 1ste Stykke, som handler om Arbeidsbogen, yttrede det ærede Medlem, at Behageligheden ved at have en saadan Bog ikke var overdrevent stor, da det, der opnaaedes, kun var Uleilighed; men jeg skal dog i den Henseende bemærke — idet jeg forresten gjentager, hvad jeg yttrede før, at denne Bestemmelse er optagen efter Lovforslagets § 15, hvori der jo ligeledes er givet en Afgang for Arbeideren til at kunne faae en saadan Bog — at Udvalget har troet, at de ordentlige Arbeidere nok kunde snike at være forfynede med en saadan Bog, og derfor vilde anskaffe den, saa at man paa denne Maade efterhaanden vilde komme hen til den Tilstand, at den, der hverken havde Studsmaalsbog eller Arbeidsbog, vilde have Opinionen imod sig, hvorved man da efterhaanden ad godvillig Bei vilde opnaae en bestemt Legitimationsmaade. — Endelig yttrede det ærede Medlem imod den foreslaaede § 15, at den ikke var streng nok, og at han ikke skjønnede rettere, end at Politiet var indskrænket til at tage Bagabonden, hvor det kunde faae fat paa ham. Dette indrømmer jeg. Naar man ikke ligefrem har turdet gjøre Bestemmelsen i §§ 5—8 for Ublendinge anvendelige paa Indlendinge, og altsaa navnlig Anmeldelsespligten ikke eksisterer for dem, er Politiet ganske vist indskrænket til at kunne faae fat i en saadan Person ved at antrefse ham; men, naar Politiet er indskrænket dertil, er det saameget mere nødvendigt, at det, naar det antræffer en saadan Person, da ogsaa har den Nødvendighed at kunne gjøre ham uskadelig, det vil sige kunne forhindre hans videre Omstreifen; og efter min Mening er netop Pointet i det Sele Retten til Hjemsendelse, for at ikke en saadan

Person skal kunne gaa uhindret omkring, saalænge han lyfter. — Efter Udvalgets Mening er Vndringsforslaget under Nr. 27, idet det kun oprettholder, og endda med stor Modifikation, den bestaaende Retstilstand, et nødvendigt Supplement til Lovdeloven. Det synes jo høist besynderligt, at man samtidig med, at man ønsker Lovdeloven stærket, her vil gaa den modsatte Bei og frigjøre det Tilfyn, som hidtil har bestaaet med Hensyn til den frie Arbeider. Tilfynet med den skiftende Arbeiderbefolkning er nødvendigere, netop i jo højere Grad denne Befolkning tiltager; det er nødvendigt baade i politiretlig Henseende og navnlig ogsaa i kommunal Henseende. Det er ingenlunde Kommunerne ligegyldigt, om de nogenlunde kunne holde Kontrol med disse Arbeidere, som vandre frem og tilbage mellem Kommunerne; der faae vi netop Forsørgelsesforholdet frem, og der har det nogen Betydning, at Kommunerne saavidt muligt kunne have Indseende med og paase, at der ikke paadrages dem større Byrde, end der med Rette tilkommer dem med Hensyn til saadanne Personer. Altsaa min og Udvalgets Mening er, at, jo mere det faste Lovforhold gaar over til at blive et frit Arbeidsforhold — og det vide vi jo alle, at denne Bevægelse er godt i Gang; — desto mere er der netop Grund til ikke at løsne den nuværende Lovgivningens Baand, men at stramme dem. Jeg skal ikke gaa vidtløftigt ind paa Konsekvenserne af en saadan fri Bagabonden, paa alle de Vanskeligheder, den vilde afstedkomme i forskellige offentlige og private Forhold. Jeg skal blot nævne Alimentationslager, Sager om Forsørgelsespligten af forladte eller frastilte Hustruere, om Børnepligt, Bøder og Erstatninger og lignende Forhold; de vanskeliggjøres i høj Grad, naar man aldeles opgiver enhver Kontrol med saadanne Personer. Endelig er der endnu en Ting, som jeg ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at omtale, og det er, at Kommunerne Tilbøjelighed til at lade deres Fattiglemmer spadsero hellerikke vil blive formindset ved den friere Afgang til at vandre om, og navnlig naar de ikke have den Klemme paa sig, at de kunne komme til at betale Omkostningerne ved Hjemsendelsen. Det er en af de Ting, som holde ikke saa vidt igjen paa Kommunerne Lyft til at sende deres Fattige ud for at søge Arbeide, at de faae dem sendte hjem igjen, hvilket koster en hel Del Penge.

Naar jeg dernæst gaar over til Vndringsforslaget under Nr. 28, skal jeg ikke negte, at jeg blev noget forundret over det skarpe Angreb, som den ærede Minister rettede paa Udvalget for dette Vndringsforslag. Naar den ærede Minister udtalte, at han under Forhandlingerne med Udvalget havde udtalt Ønsket om, at det ikke maatte komme frem, saa indrømmer jeg det fuldkomment; men fra det Standpunkt, Udvalget maatte fe Forslaget, anfaa man det som en nødvendig Konsekvens af de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, og netop